

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΑ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 23 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1901

ΑΡΙΘ. 47

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἡράγκα χρυσᾷ. 28

Ἡ Συνδρομὴ προκαταβάλλεται

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίου
ἀποστέλλόμεναι πρὸς τὸν Πρόεδρον ἢ τὸν Ταμίαν.

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Νικοπόλεως ΔΩΡΟΘΕΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μέγας Πρωτοδύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Ἀρχιεπ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΦΩΤΙΟΣ
† Ὁ Μέγας Ἀρχιδιάκονος ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ (ταμίας)
ΧΡ. ΠΑΠΑ-ΓΕΩΡΓΙΟΥ (γραμματεὺς)

Ἀρχιδυντάκτης Γεροδ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΙΠΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δήλωσις—Ὁ κ. Richard Sheridan περὶ τῆς ὀρθοδόξου
ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας — Ἀγγλικανὴ Ἐκκλησία — Ἐκκλη-
σιαστικὴ Ἐπιθεώρησις—Βιβλιογραφία—Κυπριακὸν ζήτημα—
Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά—Πρόγραμμα τῶν κηρυζόντων τὸν
θεῖον λόγον κατὰ τὴν τεσσαρακονθήμερον νηστείαν τῶν Χριστου-
γέννων—Κοινοποιήσεις.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ τὴν «Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν» διευ-
θύνουσα Ἐπιτροπὴ, ἐπιδιώκουσα τὴν οἰκονομι-
κὴν βελτίωσιν τοῦ ἐπισήμου ἐκκλησιαστικοῦ καὶ
θεολογικοῦ τῶν ἡμετέρων Πατριαρχείων ὀργά-
νου, ἥτις εἶνε ἀπαραίτητος διὰ πᾶσαν περαιτέ-
ρω αὐτοῦ προαγωγὴν, σεπτῇ πατριαρχικῇ καὶ
συνοδικῇ ἐπινεύσει καὶ ἐγκρίσει διώρισεν ἐσχά-
τως ὡς περιοδεύοντας αὐτῆς ἀνταποκριτὰς τοὺς
κ. κ. Ἀρσένιον μοναχὸν καὶ Δ. Ριζόπουλον, χά-
ριν τῆς τε ἐγγραφῆς νέων συνδρομητῶν καὶ τῆς
εἰσπράξεως τῶν οὐκ ὀλίγων, ὡς μὴ ὀφείλε, κα-
θυστερουμένων εἰς τὸ ἡμέτερον φύλλον. Εἰς τὸ
ἀνορθωτικὸν δὲ τοῦτο μέτρον προβαίνουσα ἡ
Διευθύνουσα τὸ φύλλον Ἐπιτροπὴ, ἀπεκδέχεται
παρὰ τε τῶν ἐκασταχοῦ ἐκκλησιαστικῶν καὶ
κοινοτικῶν ἀρχῶν ὡς καὶ παρὰ τῶν φιλοσόφ-
ων καὶ φιλογενῶν αἰσθημάτων τῶν ἀπανταχοῦ
ὁμογενῶν ὀρθοδόξων τὴν πρόθυμον δεξίωσιν,
ἀρωγὴν καὶ υποστήριξιν τῶν ἐν λόγῳ ἀνταπο-
κριτῶν αὐτῆς, ὅπως οὕτω δυνηθῇ νὰ προβῇ εἰς
τὴν πραγματοποιήσιν καὶ ἄλλων μελετωμένων
μέτρων ὑπὲρ τῆς περαιτέρω προαγωγῆς τοῦ μό-

νου παρ' ἡμῖν ἐπισήμου ἐκκλησιαστικοῦ καὶ
θεολογικοῦ ὀργάνου, οὗ πρῶτος ιδρυτὴς καὶ πα-
τήρ τυγχάνει ἡ Α. Θ. Παναγιότης, ὃ καὶ αὖθις
ἐπ' αἰσίοις τοὺς οἵακας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρό-
νου ἀναλαβὼν Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἰωα-
κείμ ὁ Γ'.

Ἡ Διευθύνουσα Ἐπιτροπὴ.

Ὁ κ. Richard Sheridan

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

«Καὶ τὸ ἐπόμενον δὲ δῖκταγμα τοῦ Ἰουστινι-
ανοῦ ἀποδεικνύει, ὅτι αἱ ἀξιώσεις τῆς Ρώμης δὲν ἐ-
τύχον ἀποδοχῆς ἐν Ἀνατολῇ. «Ἡ Κωνσταντινού-
πολις εἶνε ἡ κεφαλὴ καὶ μήτηρ πατρῶν τῶν Ἐκ-
κλησιῶν».

«Καὶ ἡ ἕκτη δὲ Οἰκουμ. Σύνοδος διέταξε νὰ καῶ-
σιν ἐπιστολαὶ τινες τοῦ Πάπᾳ Ὁνωρίου καὶ αὐτὸς ὁ
Πάπας ἀφωρίσθη».

«Καὶ τῆς Πενθέκτης δὲ πολλοὶ κανόνες κατεδί-
κασαν πράξεις τῆς Ρωμ. Ἐκκλησίας καὶ προείπον τὸ
σχίσμα· οἱ θρόνοι τῆς Κωνσταντινέως καὶ τῆς Ρώμης
ἐκηρυχθησαν ἴσοι καὶ ἡ ὑποχρεωτικὴ ἀγάμια τῶν ἱε-
ρέων κατεδικάσθη».

«Ἐν τῇ Ζ' Οἰκουμ. Συνόδῳ ἀνεστηλώθησαν αἱ
εἰκόνες καὶ κατεδικάσθησαν οἱ ἰσχυριζόμενοι, ὅτι
μόνον σύμβολα τοῦ σώματος καὶ αἵματος τοῦ Κυρίου
ὑπάρχουσιν ἐν τῇ εὐχαριστίᾳ».

«Αὗται εἶνε αἱ ἐπτὰ Οἰκουμ. Σύνοδοι τῆς ἀ-
διαιρέτου Ἐκκλησίας, τῶν ὁποίων αἱ ἀποφάσεις καὶ

* Συνέχεια ἀπὸ σελ. 457.

οί κανόνες ισχύουσιν ἀκέραιοι μέχρι σήμερον ἐν τῇ ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ. Ὅθεν ἀξιοῖ αὕτη ὅτι ἡ φωνὴ αὐτῆς εἶνε ἡ φωνὴ τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας. Αὕτη καὶ οὐχὶ ἡ Ρώμη εἶνε «Semper eadem».

«Ἡ Ἐκκλησία αὕτη (ἡ Ἀνατολική) παραδέχεται ἐπτὰ μυστήρια, ὡς καὶ ἡ δυτικὴ. Ἀλλὰ τὸ Εὐχέλαιον χορηγεῖται εἰς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ οὐχὶ κατ' ἀνάγκην εἰς τοὺς ψυχορραγοῦντας, ὡς ἐν τῇ δυτικῇ. Τὸ βάπτισμα τελεῖται διὰ τριττῆς καταδύσεως. Τὸ χρίσμα τελεῖται ὑπὸ ἱερέων, καινοτομία δὲ εἶνε τὸ νὰ τελῇται μόνον ὑπὸ Ἐπισκόπων, ὡς συμβαίνει ἐν τῇ δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ. Διότι ὁ Χρυσόστομος ἐπιπλήττων γυναῖκα, διότι ἔχρει τὸ μέτωπον τοῦ τέκνου τῆς διὰ πηλοῦ, ἐρωτᾷ αὐτήν, πῶς θὰ ἀξιώσῃ νὰ λάβῃ τὸ τέκνον τῆς τὸ χρίσμα ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἱερέως. Ἐν τῇ Εὐχαριστίᾳ ὁμολογεῖται ἡ μετουσίωσις συμφώνως πρὸς τὴν ἐν Ἱερουσαλὴμ Σύνοδον ἀπαρνησμένην, ὅτι τοῦ Κυρίου ἡ παρουσία δὲν εἶνε τυπικὴ, ἀλληγορικὴ, ἀλλὰ πραγματικὴ. Δὲν πιστεύει, ὅτι αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθνησκόντων ἀμαρτωλῶν καθάρονται διὰ τοῦ καθαρτηρίου (ὕλικου) πυρός, ἀλλὰ διατελοῦσιν ἐν ζόφῳ, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ ἐλαττωθῇ διὰ τῶν ἡμετέρων προσευχῶν καὶ μάλιστα διὰ τῆς τελέσεως τῆς ἀναιμάκτου θυσίας».

«Ἐν χρήσει εἶνε ἡ λειτουργία τοῦ Χρυσόστομου, ἡ δὲ τοῦ Βασιλείου τελεῖται καθ' ὠρισμένους χρόνους.

«Ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ὑποστηρίζει, ὅτι ἡ παρακαταθήκη τῆς πίστεως δὲν δύναται νὰ αὐξηθῇ καὶ ὅτι αἱ ἐν αὐτῇ περιεχόμεναι ἀλήθειαι δύνανται μόνον νὰ ἐξηγηθῶσι σαφέστερον καὶ ἀκριβέστερον, ὅπως αἱ ἐπτὰ Οἰκου. Σύνοδοι ἀντίταξαν ἀπλῶς τὸ παραδεδομένον δόγμα κατὰ τῶν ἀντιφρονούντων, δὲν ἐτόλμησαν δὲ οὔτε νὰ προσθέτωσιν οὔτε νὰ ἀφαιρέσωσι τι ἐκ τῆς θείας ἀποκαλύψεως».

Ἐπειτα ὁ συγγραφεὺς εἰσέρχεται εἰς ἐξιστόρησιν τῶν γνωστῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἐπῆνεγκον τὸ σχίσμα, τῆς ἐκλογῆς τοῦ Φωτίου καὶ τῆς ἀποκηρύξεως αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Πάπα Νικολάου, τῆς ἀποκηρύξεως τοῦ Πάπα ὑπὸ Συνόδου προεδρευθείσης ὑπὸ τοῦ Φωτίου παρὰ τὴν ὑπὲρ τοῦ Πάπα συνηγορίαν τοῦ Φωτίου. Ἐν τῇ μετὰ μνημονεύει τῆς ὑπὸ τοῦ Πάπα Ἰωάννου τοῦ ἡ' καταδίκης τοῦ Filioque γράψαντος «Οὐ μόνον δὲν ὁμολογῶ τὸ Filioque, ἀλλὰ καὶ καταδικάζω ἐκείνους, οἱ ὅποιοι κατ' ἀρχὰς ἐν τῇ παρρησίᾳ αὐτῶν ὁμολόγησαν αὐτό, ὡς παρὰ τὰς τῆς θείας ἐντολῆς». Ὡσαύτως τῆς ὑπὸ τοῦ Πάπα Λέοντος τοῦ γ' καταδίκης τοῦ Filioque, ὅστις ἔγραψε τὸ Σύμβολον ἀνευ τῆς προσθήκης (τοῦ Filioque) ἐπὶ δύο ἀργυρῶν πινάκων ἔξωθεν τοῦ ἀγ. Πέτρου καὶ ὑπέγραψε κάτωθεν «Γαύτας τὰς λέξεις ἔγραψα ἐγὼ, ὁ Λέων, ἐξ ἀγάπης καὶ ἐπὶ προφυλακῇ τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως».

Τὸ νέον δόγμα, λέγει ἔπειτα, τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ, ἀντίκειται πρὸς τὰ συγγράμματα τῶν Πατέρων καὶ καταστρέφει τὸ δόγμα τῆς Τριάδος. Ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος λέγει «Θεὸς ὁ Πατὴρ εἶνε ἡ μόνη αἰτία τῶν δύο ἄλλων προσώπων. Τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται μόνον ἐκ τοῦ Πατρὸς ὡς αἰτίας αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦ Υἱοῦ ἔστειλεν εἰς τὸν κόσμον». Ὅθεν, λέγει ὁ συγγραφεὺς, τὸ νέον δόγμα εἶνε α] ἀντικανονικόν, διότι οὐδέποτε ἐκυρώθη, ἀλλὰ μᾶλλον κατεδικάσθη, ὑπὸ Οἰκουμ. Συνόδου, β] πεπλανημένον, καταστρεπτικὸν τοῦ ἀληθοῦς δόγματος τῆς ἀγ. Τριάδος.

Εἴτα ἐξιστορεῖ συντόμως ὁ συγγραφεὺς τὸν ἐκχριστιανισμόν τῆς Ρωσίας, τὴν ὑπὸ τοῦ Βλαδιμήρου προτίμησιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὰς προσπάθειάς τῶν Παπῶν νὰ προσελκύσωσι τὴν Ρωσίαν. Ἐπειτα λέγει ὁ Πάπας Λέων ὁ ἕνατος ἔγραψε πρὸς Πέτρον, τὸν Πατριάρχην Ἀντιοχείας, ὅστις εἶχεν ἀποκηρύξῃ τὸ Filioque, ὅτι ἡ πίστις αὐτοῦ ἦτο Sana et Catholica. Ὁ Κηρυλάριος ἐξέδωκε τὰς περιφήμους αὐτοῦ κατηγορίας ἐπὶ αἱρέσει κατὰ τῶν Λατίνων, προσθεὶς εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ Φωτίου ἐνεχθείσας καὶ τὴν χρῆσιν ἁζύμου ἄρτου εἰς τὴν εὐχαριστίαν. Ὁ Καρδινάλιος Bona καὶ ἄλλοι ἀξιόλογοι καθολικοὶ παραδέχονται ὅτι ὁ ἔνζυμος ἄρτος ἦτο ἐν καθολικῇ χρήσει ἐν τῇ ἀδιαιρέτῃ Ἐκκλησίᾳ. Τοῦτο δ' ὑποστηρίζεται ὑπὸ τῆς χρήσεως τῶν ἐν ἀνατολῇ σχισματικῶν Ἐκκλησιῶν, αἵτινες ἀπεχωρίσθησαν πρὸ τοῦ σχίσματος καὶ ἐπομένως οὐδὲν παρέλαβον ἐκ τῆς Ἐκκλησίας ὕστερον. Παρὰ τὰς ἰδιαιτέρας αὐτῶν αἱρέσεις συμφωνοῦσιν ὡς πρὸς τὸν ἔνζυμον μετὰ τῆς ἀνατολ. Ἐκκλησίας καὶ καταδικάζουσι τὰς ρωμαϊκὰς καινοτομίας.

Εἴτα μνημονεύει ὁ συγγραφεὺς τῆς εἰς Κων]πολιν ἀποστολῆς τοῦ Καρδινάλιου Οὐμβέρτου καὶ τῆς ὀριστικῆς ρήξεως, τῆς παρελθούσης ἐκ τῶν δεσποτικῶν ἀπαντήσεων τῶν ἐν Ρώμῃ. «Οὕτω, λέγει ὁ συγγραφεὺς, ἡ Ρώμη ἀπέσχισεν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Βασιλείου, Χρυσόστομου, Ἀθανασίου, Δαμασκηνοῦ καὶ τῶν Δυτικῶν Πατέρων καὶ αἰτία τῆς καταστροφῆς ταύτης ὑπῆρξεν ἡ ἀπομάκρυνσις αὐτῆς τῶν Οἰκουμ. Συνόδων καὶ τῆς καθολικῆς καὶ σταθερᾶς μαρτυρίας τῆς ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας».

«Ἀφοῦ δὲ μία ἦτο πρὸ τοῦ σχίσματος ἡ Ἐκκλησία, κατ' ἀνάγκην δὲν εἶνε μία καὶ μετ' αὐτό; Ἡ Ἐκκλησία δ' ἐκείνη, ἐν ᾗ πάντα τὰ μυστήρια ἡρωτηρίσθησαν καὶ ὁ Πάπας σφετερισθεὶς τὸ ἀλάθητον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ δικαιώματα τῶν τεσσάρων ἄλλων Πατριάρχων ἀξιοῖ νὰ διακόψῃ τὸ ρεῦμα τῆς χάριτος ἐκ τῆς πηγῆς αὐτῆς καὶ νὰ διαθέσῃ αὐτὸ κατὰ βούλησιν, ἔχει τι κοινὸν πρὸς τὸ ἐαυτῆς ἀργέτυπον τῆς ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας».

«Ἀλλ' ἡ Ἀνατολ. Ἐκκλησία, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀποστάτιδα ἀδελφὴν αὐτῆς, δὲν ἔχει διὰ-

φορον θέσιν; Διατηρεῖ τὴν πίστιν ἀκεραίαν καὶ ἀμετάβλητον, οὐδεμίαν δ' ἐδέχθη οὐσιώδη μεταβολὴν εἰς τὸ σύστημα τῶν δογμάτων αὐτῶν. Εἶνε ἡ αὐτὴ «νῦν καὶ αἰεὶ», οὐχὶ ἀπολιθουμένη, ἀλλ' ἐσωτερικῶς ἀναπτυσσομένη, οὐχὶ κιννοτομοῦσα ἀλλὰ διασφύρουσα, οὐχὶ ἀφαιροῦσα ἀλλὰ στερεοῦσα. Δὲν εἶνε λοιπὸν ἡ μόνη ἀληθὴς ἀντιπρόσωπος τῶν χρόνων τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Συνόδων; Ἐάν δύο ἐκκλησία, ὁργανικῶς ἀποχωρισθεῖσαι δὲν δύνανται νὰ ἀνήκωσιν εἰς τὸν κύκλον τῆς Ἐκκλησίας, ἐάν ἡ Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ διαιρεθῇ, ἀλλὰ μόνον οἱ πλανώμενοι ἀποκόπτονται, ἐάν τέλος ἡ εἰς τὴν ἀρχιότητα προσήλωσις εἶνε τεκμήριον τοῦ ἀληθοῦς τῆς Ἐκκλησίας μᾶλλον ἢ αἱ κοινοτομίαι, ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τῷ 1054 ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἀποκηρύξασα τὴν ἀποστάτιδα Ρώμην διέμεινεν ἡ μόνη ἀγία καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία;

(ἔπεται συνέχεια).

ΑΓΓΛΙΚΑΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ*

γ'. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἱερωσύνην. Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν διδάσκει ἐν τῷ Προοιμίῳ τοῦ Χειροτονικοῦ, ὅπερ συναποτελεῖ μέρος τοῦ Εὐχολογίου, ὅτι, «Φανερόν εἶνε πᾶσι τοῖς ἐπιμελῶς ἀναγινώσκουσι τὴν ἀγίαν Γραφὴν καὶ τοὺς ἀρχαίους ἐκκλησιαστικούς συγγραφείς, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀποστόλων ὑπῆρχον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ αἱ τάξεις αὗται τῶν λειτουργῶν—Ἐπίσκοποι, Ἱερεῖς καὶ Διάκονοι. Μετὰ τὸσαύτης δὲ ὑπολήψεως καὶ εὐλαβείας ἐθεωροῦντο πάντοτε αἱ τάξεις αὗται, ὥστε οὐδεὶς εἶχε τὴν ἀξίωσιν ν' ἀσκήσῃ τινὰ αὐτῶν, ἂν μὴ, καλούμενος πρῶτον, ἐδοκιμάζετο, ἐξητάζετο καὶ ἐβεβαιούτο ὡς ἔχων τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα· καὶ προσέτι, ἂν μὴ διὰ δημοσίας προσευχῆς καὶ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν, ἐνεκρίνετο καὶ εἰσῆγετο ὑπὸ τῆς νομίμου ἀρχῆς. Καὶ διὰ τοῦτο, μὲ σκοπὸν ἵνα αἱ τάξεις αὗται ἐξακολουθήσωσιν ἀσκούμεναι εὐλαβῶς καὶ ἀξιοπρεπῶς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀγγλίας, οὐδεὶς θέλει λογιζέσθαι ἢ θεωρεῖσθαι ὡς νόμιμος Ἐπίσκοπος, Ἱερεὺς ἢ Διάκονος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀγγλίας, οὐδὲ θέλει συγχωρεῖσθαι τινὲς τελεῖν τινὰ τῶν εἰρημένων λειτουργιῶν, ἂν μὴ ἐκλήθῃ, ἐδοκιμάσθῃ, ἐξητάσθῃ καὶ εἰσῆχθῃ εἰς ταύτην κατὰ τὴν ἐπομένην τάξιν, ἢ ἂν μὴ προηγουμένως ἔτυχεν ἐπισκοπικῆς καθιερώσεως ἢ χειροτονίας».

Τὰ εἰς χειροτονίαν προαπαιτούμενα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀγγλίας εἶνε· κατάλληλος ἡλικία, διανοητικὴ καὶ σωματικὴ ἀξιότης, ἐδράκτα πίστις, ἱκανὴ μάθησις, ἄψογος χαρακτήρ, καὶ ἔγκριστις, ἐκπεφρα-

σμένη ἢ εὐλόγως εἰκασμένη, ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ, ὡς καὶ ἐπαρκὴς «τίτλος», ἡγουν στάδιον ἐνεργείας.

Τὰ οὐσιώδη εἰς ἔγκυρον χειροτονίαν εἶνε· ἡ παρουσία καὶ ἱεροπραξία τοῦ καταλλήλου λειτουργοῦ καὶ ἡ ἐκφώνησις τῆς προσηκούσης δεήσεως, ὁμοῦ μὲ τὴν ἐπίθεσιν τῶν χειρῶν.

Διάκονος παρ' ἡμῖν χειροτονεῖται ὑπὸ ἐπισκόπου μόνου. Πρεσβύτερος χειροτονεῖται ὑπὸ ἐπισκόπου τῇ συμπράξει ἐτέρων πρεσβυτέρων, οἵτινες συμμετέχουσι τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν· ἀλλὰ μόνος ὁ ἐπίσκοπος λέγει τὰ πρὸ καὶ τὰ μετὰ τὴν ἐπίθεσιν τῶν χειρῶν. Ἀρχιεπίσκοπος ἢ Ἐπίσκοπος καθιεροῦται ὑπὸ τριῶν ἢ πλείονων ἐπισκόπων.

Ἔργον τοῦ Διακόνου εἶνε τὸ βοηθεῖν τὸν ἱερέα ἐν τῇ θείᾳ λειτουργίᾳ καὶ τῇ περιθάλψει τῶν πτωχῶν. Ἐπιτρέπεται αὐτῷ τὸ βηπτίζειν ἐν ἀπουσίᾳ ἱερέως, τὸ ἀναγινώσκειν τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ συνεργεῖν εἰς μετὰδοσιν τῆς θείας Εὐχαριστίας, καὶ τὸ κηρύττειν τὸν λόγον, ἂν ἔτυχῃ τῆς πρὸς τοῦτο ἀδείας τοῦ ἐπισκόπου.

Ὁ Πρεσβύτερος χειροτονεῖται εἰς «οἰκονομίαν» καὶ «λειτουργίαν τοῦ Λόγου καὶ τῶν Μυστηρίων».

Ὡς «οἰκονόμος» ἢ «διανεμητής» ὀρεῖται νὰ διαλογίζηται ὑπὲρ τίνων καὶ εἰς ποίας περιστάσεις δέον νὰ λειτουργῇ. Χαρακτηρίζεται ἐπίσης ὡς «ἄγγελος καὶ φύλαξ τοῦ Κυρίου». Καθὰ δὲ «λειτουργός» τοῦ Λόγου καὶ τῶν Μυστηρίων, δεσμεύεται, ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς λειτουργίας αὐτοῦ ὑπὸ τῶν κανόνων καὶ τῶν λειτουργικῶν διατάξεων τῆς Ἐκκλησίας.

Ὡς σημεῖον τῆς ὑπουργίας αὐτοῦ ὁ Διάκονος λαμβάνει, κατὰ τὴν χειροτονίαν, τὴν Καινὴν Διαθήκην. Ὁ δὲ Πρεσβύτερος καὶ ὁ Ἐπίσκοπος λαμβάνει ἕκαστος τὸ σύνολον τῶν Ἀγίων Γραφῶν.

Οἱ Ἐπίσκοποι, πλὴν τῶν καθηκόντων καὶ τῶν προνομίων, ἃς ἔλαβον ὡς πρεσβύτεροι, προσλαμβάνουσι καὶ τὴν εἰδικὴν ἐξουσίαν τοῦ χειροτονεῖν, τοῦ βεβαιοῦν (ἢ τοῦ χρίειν), τοῦ διδάσκειν καὶ τοῦ διοικεῖν.

(ἔπεται συνέχεια).

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Συνέδριον ἐκκλησιαστικὸν ἐν Ἀγγλίᾳ.

Συζητηθέντα θέματα καὶ διαμειψθέντες λόγοι

ἐν αὐτῷ.

Ἐσχάτως συνήλθε καὶ αὖθις τὸ ἐν Ἀγγλίᾳ νομιζόμενον ἐτήσιον ἐκκλησιαστικὸν Συνέδριον· ὡς γνωστόν, εἰς τὰ κατ' ἔτος συνερχόμενα ἐκκλησιαστικὰ ταῦτα ἐν Ἀγγλίᾳ συνέδρια, ἀποσκοποῦντα τὴν μελέτην καὶ συζήτησιν διαφόρων ζωτικῶν ζητημά-

* Συνέχεια ἀπὸ σελ. 446—448.

των τοῦ συγχρόνου ἐκκλησιαστικοῦ βίου, λαμβάνουσι μέρος πρῶτιστα μὲν καὶ μάλιστα οἱ ἐπιφανέστεροι τῶν κληρικῶν τῆς Ἀγγλικανῆς Ἐκκλησίας, ἐπίσκοποι καὶ ἱερεῖς, περαιτέρω δὲ καὶ λαϊκοί, διακρινόμενοι ἐπὶ εὐσεβείᾳ καὶ ζήλῳ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, εἴτε ὡς καθηγηταὶ διαφόρων Σχολῶν εἴτε ἐν γένει ὡς λόγιοι ἢ πολιτευταί. Καίτοι δ' αἱ ἐπὶ τῶν συζητουμένων θεμάτων ἀποφάσεις τῶν συνεδρίων δὲν ἔχουσι νομοθετικὴν ἰσχύν, ἀλλ' ἔχουσιν ὡς εὐκόλως τις ἐννοεῖ μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς κοινῆς γνώμης καὶ τοῦ καθόλου ἐκκλησιαστικο-κοινωνικοῦ βίου ἐν Ἀγγλίᾳ. Τὸ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο γενόμενον συνέδριον ἦν ἐκ τῶν πολυχθρονοτέρων, διεκρίνοντο δ' ἐν αὐτῷ μετὰ τῶν ἄλλων ὁ γνωστός ἐπὶ εὐγλωττίᾳ ἐπίσκοπος Λονδίνου. Τοῦ συνεδρίου προηγήθη κατὰ τὸ σύνθημα ἡ τέλεσις τῆς θείας λειτουργίας ἐν διαφόροις ναοῖς τῆς πόλεως, ἐν οἷς ἐξεφωνήθησαν καὶ διάφοροι κατάλληλοι τῇ περιστάσει λόγοι. Ἐκ δὲ τῶν ἐν τῷ συνεδρίῳ ἀναγνωσθέντων θεμάτων ἀναφερόμεν τὰ ἑξῆς: «Αἱ πιθανότητες καὶ οἱ κίνδυνοι τοῦ νέου αἰῶνος», «Ἡ δημοτικὴ ἐκπαίδευσις καὶ αἱ ἀνάγκαι αὐτῆς», «Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐξουσία», «Ἡ οἰκονομικὴ ἐξασφάλισις τοῦ κλήρου» (ὡς βλέπετε, τὸ ζήτημα ὑφίσταται καὶ ἐν τῇ ἄλλῳ χρυσοφόρῳ Ἀγγλίᾳ!). Λόγος ἐγένετο ἐπίσης καὶ περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐνώσεως τῶν Ἑλλήνων, περὶ οὗ ὠμίλησεν ἰδίᾳ ὁ γνωστός διὰ τὸν ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ζῆλον αὐτοῦ λόρδος Χαλφράξ, ὅστις κατέδειξε τὴν γενομένην σχετικὴν πρόοδον ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ. Πολλὰ ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου, τῶς φαινόμενα ἀδύνατα, ἐτέθησαν ἤδη, κατὰ τὸν ρήτορα εἰς ἐφαρμογὴν, αὐτὸς δὲ ὁ θίξας καὶ τὸ ζήτημα τῆς γνωστῆς δηλώσεως περὶ θείας εὐχαριστίας τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδου κατὰ τὴν εἰς τὸν θρόνον ἄνοδον αὐτοῦ, δηλώσεως, ἥτις, ὡς γνωστόν, ἐμπεριέχεται ἐν τῷ τύπῳ τοῦ βασιλικοῦ ὄρκου, θαρραλέως διετύπωσε τὴν γνώμην αὐτοῦ, ὅτι ἡ τοιαύτη δήλωσις, καθὼ λείψανον ἄλλων χρόνων καὶ σκανδαλίζουσα τὰς συνειδήσεις ἑκατομμυρίων ὁλῶν χριστιανῶν, πρὸς δὲ καθὼ ἀναφερομένη εἰς ζητήματα θεολογικά, περὶ ἃ ἡκιστα ἀρμόδιοί εἰσιν οἱ ἀπαγγέλλοντες τὸν ὄρκον, ἔδει πρὸ πολλοῦ νὰ τεθῇ εἰς ἀχρησίαν. Ἀξιοσημείωτοί εἰσιν ἐπίσης οἱ λόγοι τοῦ ἐπισκόπου Λονδίνου, εἰπόντος μετὰ τῶν ἄλλων, προκειμένου περὶ τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἐν αὐτῇ ὑπάρχουσιν αἱ ἐξῆς ἑλλείψεις, ἥτοι ἡ ἑλλειψὶς ἐνόητος, ἡ ἑλλειψὶς σαφούς καὶ ἀκριβοῦς ἐκκλησιαστικῆς αὐτοσυνειδήσεως καὶ ποιὰ τις πίεσις ἐπ' αὐτὴν ἐκ μέρους τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας.

ΒΙΒΛΙΟΛΟΓΙΑ

Ι. Σοκολώφ, Καθηγητοῦ τοῦ Σεμιναρίου Πετροπόλεως: «Δοκίμιον Ἱστορίας τῆς ὁρθοδόξου Ἑλληνο-ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸν ΧΙΧ-αἰῶνα», ὁκτὺμα μέγα 8ον δ. 1—346. Ἐν Πετροπόλει, 1901.

Τὸ ὑπ' ὄψιν ἔργον τοῦ ρώσου Καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας κ. Ι. Σοκολώφ, γνωστοῦ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἐκ τε τῆς περὶ τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ' μοναρχίας αὐτοῦ, ὡς καὶ ἐκ τῶν τακτικῶν αὐτοῦ ἐν τῷ ἐπισήμῳ ὀργάνῳ τῆς ρωσικῆς Συνόδου ἀνταποκρίσεων περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, εἶνε τὸ πρῶτον εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἐμφανιζόμενου οὐ μόνον ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς καὶ τῇ ρωσικῇ φιλολογίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ φιλολογίᾳ τῶν διαφόρων λαῶν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Διότι ἀσχολεῖται περὶ τὴν ἐξέτασιν τοῦ βίου τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἀποκλειστικῶς κατὰ τὸν λήξαντα ΙΘ' αἰῶνα, καὶ δὴ ἀπὸ τῶν διαφορῶν αὐτοῦ ἀπήψεων, ἐνῶ, ὡς γνωστόν, τὰ σχετικὰ ἔργα ἄλλων ρώσων συγγραφέων, οἷοι ὁ Λέβεδου, ὁ Α. Δημητρίεβσκη, ὁ Τ. Φιλίππου, ὁ Π. Οὐσπένσκη, ὁ Κουργάνω καὶ ἄλλοι, ἢ τῶν γερμανῶν Maurer, Pichler, Silbernagl, τὸ τοῦ Πιτσιπιού (Église Orientale) καὶ τὸ τοῦ ἡμετέρου Δ. Κυριακοῦ εἴτε ἔχουσι γενικώτερον χαρακτῆρα εἴτε ἐξετάζουσι τὴν αὐτὴν περίοδον μέχρι μόνον σημείου τινὸς αὐτῆς, οὐχὶ δ' ἰδιαιτέρως καὶ καθ' ὁλοκληρίαν αὐτὴν καὶ μόνην. Ἐντεῦθεν πρόδηλον τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ κινεῖ τὸ ἐν λόγῳ ἔργον τοῦ φιλοπόνου συγγραφέως, ὅπερ ἐν ὑπερτριακοσισελίδῳ τόμῳ, λίαν φιλοκάλως ἐκτετυπωμένῳ μετ' εἰκόνων προσώπων ἐξεχόντων (Πατριαρχῶν, κλπ.) καὶ τοπίων, διαλαμβάνει ὅλην ἐξόχως ἐνδιαφέρουσιν καὶ συστηματικώτατα ἐκτεθειμένην.

Μετὰ κατάλληλον καὶ ἐμπεριστατωμένην εἰσαγωγὴν ἀκολουθεῖ ἡ ἐξέτασις τοῦ πολυσχιδοῦς βίου τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὰ ἐξῆς Κεφάλαια: Α'. Ἐξωτερικὴ θέσις τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως (ἥτοι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου) κατὰ τὸν ΙΘ' αἰῶνα. Β'. Οἱ κατὰ τὸν ΙΘ' αἰῶνα Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως (ἥτοι ἀπὸ Γρηγορίου τοῦ Ε' μέχρι Κωνσταντίνου τοῦ Ε'). Γ'. Θέσις καὶ διακυβέρνησις τοῦ ἱεροῦ κλήρου Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὸν ΙΘ' αἰῶνα. Δ'. Ὁ μοναχικὸς βίος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὸν ΙΘ' αἰῶνα. Ε'. Σχολεῖα καὶ δημοτικὴ παιδεία. ΣΤ'. Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας κατὰ τὸν ΙΘ'. ὑπὸ ἰδιαιτέρᾳ δ' ἐπίσης Κεφάλαια ἐξετάζεται ὁ κατὰ τὸν αὐτὸν αἰῶνα βίος τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων, Ἑλλάδος, Κύπρου καὶ Σινᾶ. Περικτὸς τῶν ἐν ἄλλαις γλώσσαις σχετικῶν ὁ πολυμαθὴς συγγραφεὺς, καθὼ

γνώστης βαθύς τῆς τε ἀρχαίας καὶ νεωτέρας ἑλληνικῆς, ἡδύνατο νὰ ἐπωφεληθῇ καὶ ἐπωφεληθῇ, ὡς δὴ-λον ἐκ τοῦ ἔργου αὐτοῦ, καὶ πάσας τὰς σχετικὰς πηγὰς παρ' ἡμῖν, καὶ ἀναφέρει ὀνομαστικῶς (Ἐκκλ. Ἱστορίαν Δ. Κυριακοῦ, Ἔργα Μ. Γεδεών, Γ. Παπαδοπούλου, τὰ σχετικὰ Κ. Οἰκονόμου, Φαρμακίδου κλπ.), ἔτι δὲ νὰ παρακολουθῇ συνεχῶς τὸν παρ' ἡμῖν σύγχρονον ἐκκλησιαστικὸν βίον διὰ τῆς μελέτης τῶν ἐμφανιζομένων ἐκάστοτε προϊόντων τῆς νεωτέρας ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν φιλολογίας, ὡς καὶ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ παρ' ἡμῖν θρησκευτικοῦ τύπου. Τὸ μέρος μάλιστα ἐνθα ἰδιαιτέρον λόγον ποιεῖται περὶ τῆς συγχρόνου παρ' ἡμῖν θεολογικῆς μορφώσεως καὶ φιλολογίας ὅσον ἐκπλήττει ἀφ' ἐνὸς διὰ τὰς ἐν αὐτῇ ἀκριβεῖς λεπτομερείας, τοσοῦτον ἀφ' ἑτέρου παρὰ γὰρ λίαν εὐχρηστον ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἑλληνα ἀναγνώστην διὰ τὰς εὐμενεῖς περὶ τῆς νεωτέρας ἡμῶν ἐκκλησιαστικῆς φιλολογίας κρίσεις τοῦ συγγραφέως.

Ὡς ἦν ἐπόμενον, καὶ ὡς αὐτὸς ὁ ἴδιος συγγραφεὺς ἐν τῇ οἰκείᾳ προλόγῳ ἀνομολογεῖ, ἐν τῇ πρώτῃ τούτῃ Δοκιμῇ Ἱστορίας τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κατὰ τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ διαρρέυσαντα αἰῶνα τὰ πάντα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ᾖσι πλήρη καὶ τέλεια, τοσοῦτ' ἄλλο, ὅσ' ὑπάρχουσι ζητήματα ἐκκλησιαστικά, ἅτινα καὶ μέχρι σήμερον ἀκόμη κεῖνται ἐπὶ τοῦ τέμπλου (ὡς φέρ' εἰπεῖν τὸ ἀντιοχικὸν κλπ.), καὶ ὧν ἐπομένως ἡ πληρεστέρα καὶ ἀκριβεστέρα μελέτη καὶ ἐκθεσις εἶνε ἔργον οὐ τοῦ παρόντος.

Ἐν γένει ὁμως τὸ ὅλον ἔργον, μαρτυροῦν τὴν παρὰ τῇ συγγραφῇ ὑπαρξίν πάντων τῶν ἀναγκαζούντων διὰ τοιαύτην ἐπιχείρησιν προσόντων, καὶ δὴ—ὅπερ καθ' ἡμᾶς εἶνε καὶ τὸ κυριώτατον—εἰλικρινοῦς ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐνδιαφέροντος καὶ ἀγάπης, εἶνε χρησιμώτατος ἀρωγὸς διὰ πάντα θέλοντα νὰ γνωρίσῃ τὸν βίον καὶ τὴν δρᾶσιν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας κατὰ τὸν διαρρέυσαντα αἰῶνα. Ὁ δὲ ἐλλογιμώτατος αὐτοῦ συγγραφεὺς κ. Ἱ. Σοκολῶρ, κατορθώσας νὰ ὑπερπηδῇ τὰς δυσχερείας πρὸς ἀπαρτισμὸν τοῦ ὑπ' ὅψιν Δοκιμίου, εἶνε ἄξιός τῶν ἐπαινῶν καὶ τῶν εὐλογιῶν τῆς καθ' ἡμᾶς πρεσβυτερίου Ἐκκλησίας.

Α. Π.

ΚΥΠΡΙΑΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Ἐγκρίσει τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, ἀρχόμεθα ἀπὸ τῆς σήμερον δημοσιεύοντες σειρὰν ἐπισήμων ἐγγράφων, ἀναφερομένων εἰς τὸ ἀπὸ πολλοῦ ἀπασχολοῦν τὴν Ἐκκλησίαν ἀρχιεπισκοπικὸν ζήτημα Κύπρου.

Α'.

Σήμερον, τῇ 13 Ὀκτωβρίου συνῆλθον ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Λευκωσίας κατόπιν προκληθείσας τοῦ ἀπε-

σταλμένου τῶν Πατριαρχείων κ. Δ. Γεωργιάδου οἱ ἐξῆς πρόκριτοι τῶν ἐξ κυριωτέρων πόλεων Κύπρου ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερίδων, ἵνα δι' ἀμοιβαίων παραχωρήσεων καὶ συνεννοήσεων εὐρεθῇ λύσις τις τοῦ ὑφισταμένου ἀρχιεπισκοπικοῦ ζητήματος καὶ κατευνασθῶσιν οὕτω τὰ πάθη, τὰ συνταράσσοντα ἀπὸ τοσοῦτου χρόνου τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανούς Κύπρου: οἱ πρόκριτοι οὗτοι εἶνε **Λευκωσίας** Πατριάρχης Κωνσταντινίδης, Θεοφάνης Θεοδότου, Α. Λιασίδης καὶ Ι. Οἰκονομίδης, **Λάρνακος** Ν. Ρώσσης καὶ Χ. Κουμπᾶς, **Λιμνοχώρου** Λουκάς Γεωργίου καὶ Α. Εὐάγγελος Λουίζου, **Λεμεσίου** Γ. Ρωσσίδης καὶ Σπ. Ἀραουζός, **Καπὺματος** Δ. Παυλίδης, Κ. Κοκογιάννης, **Κυθηνείας** Γ. Χοιζίδης, Μ. Σιακαλλῆς.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἐπιστολῶν τινῶν, ἐν αἷς ἐδηλώθητο ἡ ἀντικατάστασις τῶν γραφόντων, τῶν καὶ προσκεκλημένων δι' ἄλλων ὁμοφρόνων προκριτῶν ἡ συνέλευσις κατηρτίσθη ὡς ἀνωθι. Τότε ὁ προεδρεύων ἀντιπρόσωπος διὰ συντόμου προσλαλήσας ἔδωκε τινὰς προτροπὰς καὶ ἠορμήνευσε τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς του, ὃν διεσαφηνίσας καὶ ἡ ἀνάγνωσις τῶν γραμμάτων τῶν Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἱεροσολύμων, ἀπευθυνομένων πρὸς τοὺς ἐνταῦθα δύο Μητροπολίτας· ἀνεγνώσθη ἐπίσης καὶ τηλεγράφημά τι τοῦ Πατριάρχου Ἰωαννῆ, ἐν ᾧ οὗτος μετὰ τοῦ Μακαριωτάτου Ἱεροσολύμων καὶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου πέμπει τὰς εὐλογίας του εἰς τοὺς Χριστιανούς Κύπρου καὶ ἐπιδοκιμάζει τὰς ἐνεργείας τοῦ ἀπεσταλμένου του. Εἶτα ὁ κ. Α. Λιασίδης ἐκφράζει εὐχαριστίας πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν διὰ τὴν φροντίδα, ἣν ἔλαβε πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης, εὐθύς δὲ ὁ κ. Γ. Ρωσσίδης προσθέτει συγκινητικούς τινας λόγους, ἐν οἷς προτρέπει, ἵνα πάντες δώσωσι δεξιὰς συνδιαλλαγῆς. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ καὶ ὁ κ. Θ. Θεοδότου προτρέπει νὰ ἀφεθῶσιν αἱ φιλοτιμίαι κατὰ μέρος πρὸς κοινὴν σύμπρασιν. Καὶ ὁ κ. Κουμπᾶς οὐκ ὀλίγα εἶπεν ἐπίσης προτροπικὰ εἰς διόρθωσιν τοῦ κακοῦ. Ἐρωτηθεὶς κατόπιν ὁ ἱερολ. ἀντιπρόσωπος, εἰάν ἔχῃ ὁ ἴδιος νὰ προβάλλῃ πρότασιν τινα συμβιβαστικὴν, ἀναπτύσσει οὕτως τὴν σημασίαν τῆς διαιτησίας καὶ προσβάλλει γενικὴν τινα πρότασιν ἔχουσαν ὧδε: Παρακαλοῦνται οἱ τρεῖς Πατριάρχαι μετὰ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἵνα διαιτητικῶς, συμφώνως πρὸς τὰ θέματα τῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας Κύπρου, λύσῃσι τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς ἀρχιεπισκόπου πρὸς εἰρήνευσιν τοῦ τόπου.

Ἐπὶ τῆς προτάσεως ταύτης ἤρξατο ἡ συζήτησις, καθ' ἣν λαβὼν τὸν λόγον ὁ κ. Γ. Ρωσσίδης προέτεινε νὰ προστεθῇ εἰς ταύτην καὶ ἡ φράσις: συμφώνως πρὸς τὰ δίκαια τοῦ λαοῦ· παρατηρηθέντος ὁμως αὐτῷ ὅτι ὁ λαὸς συμπεριλαμβάνεται ἤδη ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς Ἐκκλησίας, ἔμεινε ἡ πρότασις τοῦ ἀντιπροσώπου ἀνέπαφος. Εἶτα τοῦ κ. Οἰκονομίδου θέλοντος διασαφηνίσαι τὴν λέξιν θέματα καὶ ζητοῦντος ἐν τούτῳ τροπολογίαν τινα,

ἐπὶ πολλοῖς συζητήσεσιν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ κ. Γ. Λαζάρου, καθ' ὃν ὁ μὲν πρῶτος ὑπεστήριξε τὴν ἀνάγκην τῆς προσδόκης τῆς λέξεως **ἔθνη**, ὁ δὲ δεύτερος ἐθεώρει ταύτην περιττήν, διότι ἡ λέξις θέμιμα περιλαμβάνει θεσμούς γραπτούς τε καὶ μὴ τοσούτους, οὐχ ἥττον ὁ ἀντιπρόσωπος προσέθηκε τὴν λέξιν **ἔθνη** εἰς τὴν πρότασιν αὐτοῦ καὶ ἀνέγνω τὴν λέξιν: μετὰ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Μ. Ἐκκλησίας, τῇ προτάσει τοῦ κ. Σπ. Ἀραούζου, ὅστις ὑπεστήριξε ταύτην λέγων, ὅτι ἡ διαιτησία προϋποτίθεται ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς διαιτητὰς καὶ ταιαύτην μόνον εἰς τοὺς πασιγνώστους τρεῖς Πατριάρχας δύναται νὰ ἔχη, οὐχὶ δὲ εἰς τὴν ἄγνωστον αὐτῷ ἱερὴν Σύνοδον, ἣς τὸ δωδεκάμηλον δύναται νὰ ἐξουδετερώσῃ τὸ τρίμηλον τῶν Πατριαρχῶν· οὐχ ἥττον οἱ Πατριάρχαι ἢ οἱ ἀντιπρόσωποι αὐτῶν δύναται νὰ συμβουλευθῶσι καὶ συμπαραλάβωσι τὴν Ἱ. Σύνοδον, εἰς ἔχουσιν ἀνάγκην ταύτης. Καὶ ἡ ἐννοια δὲ τῆς γνώμης τοῦ κ. Δ. Παυλίδου, ἵνα ἀντὶ θέμιμα τεθῇ: ὁριζομένου τοῦ αὐτοκαθάρτου, ἐθεωρήθη ὑπὸ τοῦ προέδρου ὡς περιεχομένη ἐν τῇ προτάσει.

Μετὰ τὰς γενομένας τροπολογίας ταύτας ἡ πρότασις ἐβλήθη συγκεντρώσασθαι τοὺς πάντας· καὶ κατ' ἀρχὴν παμψηφεί ἐγένετο δεκτὴ ἡ διαιτησία τῶν Πατριαρχῶν· οὐχ ἥττον τινα τῶν μελῶν τῆς συνελεύσεως ὡς ὁ κ. Πασχάλης καὶ ὁ κ. Α. Λιασιδης ἐζητήσαν ἀναβολὴν 24 ὥρων πρὸς ὀριζωτέραν σκέψιν ἐπὶ τῆς διατυπώσεως τῆς προτάσεως· τὴν ἀναβολὴν ταύτην παρεχώρησεν ἡ συνέλευσις, ὅτε καὶ ἀνεβλήθη ἡ συνεδρίασις διὰ τὴν ἐπαύριον Κυριακὴν ὥραν 3.

Ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Κύπρου, τῇ 16 εὐλαίου 1901. (ἔπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς συνελεύσεως καὶ τοῦ ἀπεσταλμένου τῶν Πατριαρχείων).

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

— Πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία ἐν Πέραν. —

Ἡ κατὰ τὴν ἐπέτειον πανήγυριν τοῦ ἐν Πέραν ἱεροῦ ναοῦ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου εἰθισμένη πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία ἐτελέσθη τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ μετ' ἐπιβαλλούσης ἐκκλησιαστικῆς μεγαλοπρεπείας καὶ εὐχοσμίας ἐν μέσῳ τυροῦς ἀπειροπληθεστάτου ἐκκλησιάσματος, κατακλύσαντος τὸν τε ναὸν καὶ τὸν περίβολον αὐτοῦ.

Τῇ Α. Θ. Π. τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ Ἰωακείμ τῷ Γ' συνιερούργησαν οἱ σεβασμιώτατοι μητροπολίται Ἀδριανουπόλεως Κύριλλος, Ἀμασειᾶς Ἀνθίμος, Ἰωαννίνων Γρηγόριος, Προύσης Ναθαναήλ, Νεοκαισαρείας Ἀλέξανδρος, Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Δωρόθεος, Μηθύμνης Στέφανος, Μεσημβρίας Χαρίτων, Βάρνης Πολύκαρπος, Χίου Κωνσταντῖνος, Κορυτσᾶς Γερβάσιος καὶ Κασανδρείας Λεόντιος· ἔτι δὲ ὁ Μ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεροσολύμων, ὁ Μ. Ἀρχιεπίσκοπος Λαυρέντιος, ὁ Δευτερεύων Παρθένιος, ὁ Τριτεύων Βενιαμὴν καὶ εἰς τῶν ἐφημερίων τοῦ ναοῦ.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης κατὰ τὴν εἰσοδὸν τῶν τιμίων δώρων ἐμνημόνευσεν ἐν τοῖς ζώσι μὲν τῶν ὀνομάτων τῶν ἐπι-

τρόπων τοῦ ναοῦ, ἐν τοῖς τεθνεῶσι δὲ τῶν τῶν αἰοδίων ἐθνικῶν εὐεργετῶν.

Ἐν τῷ ναῷ παρέστησαν καὶ αἱ Α. Α. Ε.Ε. οἱ πρεσβευταὶ Ρωσίας Ζηνοβίου, Ἑλλάδος Ν. Μαυροκορδάτος καὶ Σερβίας στρατηγὸς Σάββας Γκρούιτς καὶ πολλοὶ ἑγκριτοὶ ὁμογενεῖς καὶ λογάδες.

Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἡ Α. Θ. Παναγιότης διένειμεν ἐπὶ ὥραν τῷ ἐκκλησιάσματι τὸ ἀντίδωρον.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀναπαυθεῖσα ἐπὶ μικρὸν μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας μετ' ἀπάντων τῶν ἁγίων ἀρχιερέων καὶ τῶν εὐσεβεστάτων πρεσβευτῶν καὶ λοιπῶν λογάδων ἐν τῷ ἐπιτροπείῳ μετέβη μετέπειτα μετὰ τῶν ἁγίων συνοδικῶν ἀρχιερέων Ἀδριανουπόλεως, Ἀμασειᾶς, Ἰωαννίνων καὶ Προύσης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐριτίμου τραπεζίτου Λεωνίδου Ζαρίφη ἐνθα καὶ ἐγευματίσαν, τῶν λοιπῶν ἁγίων ἀρχιερέων φιλοξενηθέντων ἄλλων μὲν παρὰ τῷ ἐντιμῷ Σόλωνι Καζανόβα, καὶ ἄλλων παρὰ τῷ ἐντιμῷ Ἰωάννῃ Χατζοπούλῳ, μέλεσι τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης μετὰ τὸ γεῦμα ἐπισκέψατο τὰς Α. Α. Ε.Ε. τοὺς πρεσβευτὰς Ρωσίας, Ἑλλάδος καὶ Σερβίας καὶ εἶτα ἐπανέκαμψεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

— Ἡ Α. Θ. Π. παρὰ τῷ Μ. Βεζύρη. — Ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς Πατριάρχης συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐξοχωτάτου ἀρχόντος Καποῦ-κεχαγιᾶ Ἀντωνίου βέη Οἰκιάδου ἐπισκέψατο τῇ π. Δευτέρᾳ ἐν τῷ ἐν Νισάν-τάσιῳ μεγάρῳ αὐτοῦ τὴν Α. Ὑ. τὸν πρωθυπουργὸν Σαῖτ πασᾶν καὶ συνδιέλεξατο περὶ διαφορῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

Ἡ Α. Ὑ. λίαν εὐμενῶς δεξιοσαμένη τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ὑπέσχετο ὅτι πάνυ προθύμως ἡ Σ. Αυτοκρατορικὴ Κυβέρνησις θέλει ἐπιληφθῇ τῆς ταχείας τῶν ὑποβληθέντων ζητημάτων ἐπιλύσεως.

— Πρῶτην Οὐγγροβλαχίαν. — Τῇ π. Δευτέρᾳ ἐπισκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Ἰωακείμ τὸν Γ' ἡ Α. Ὑψηλοπανιερότης ὁ ἐν τῇ πόλει ἡμῶν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας παρεπιδημήσας μητροπολίτης πρῶτην Οὐγγροβλαχίαν Γεννάδιος συνοδευόμενος ὑπὸ ἐνὸς ἀρχιεπισκόπου καὶ ἐνὸς διακόνου.

Τὴν Α. Ὑψηλοπανιερότητα, δεκτὴν γενομένην παρὰ τὴν Πύλιν τῶν Πατριαρχείων ὑπὸ ἱερέων καὶ διακόνων, ἡ Α. Θ. Π. ἐδέξατο, ἔνεκα τῶν ἐπισκευαζομένων ἄλλων αἰθουσῶν, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριῶν τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου. Ἡ Α. Ὑ. ὁ πρῶτην Οὐγγροβλαχίαν παραμείνας ἐφ' ἱκανὸν παρὰ τῇ Α. Θ. Π. ἀπῆλθε λίαν τιμητικῶς προπεμπθεῖσα.

Προχθὲς δ' ἡῤῃατο τῇ Α. Ὑψηλοπανιερότητι, ἀπελθούσῃ εἰς ἅγιον Ὅρος, ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. κατευθύνον, ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος Χρυσόστομος.

— Τιμητικὸν γεῦμα. — Οἱ ἐρίτιμοι ὁμογενεῖς ἀδελφοὶ Πζ-νος καὶ Θεόδωρος Κουρτζῆ παρέθηκαν τῇ π. Κυριακῇ γεῦμα πρὸς τιμὴν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Ἡ Α. Θ. Π. ἐπευλόγησεν τὸν οἶκον τῶν ἐγκρίτων ὁμογενῶν καὶ ἐκφράσας τὰς εὐχαριστίας Αὐτῆς, ἀπεχώρησεν ἐντεῦθεν καὶ μεταβὰς ἐπισκέψατο τὴν Α. Ε. τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῶν ἀνακτόρων Βασιλάκην βέην Ἰωαννίδην.

— Ἐπισκέψεις. — Τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος Χρυσόστομος μεταβὰς εἰς Χάλκην ἐπισκέψατο ἐν-τολῇ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τὴν Α. Θ. Παναγιότητα τὸν αὐτόθι ἐφησυχάζοντα πατριάρχην πρῶτην

Κωνσταντινουπόλεως! Κωνσταντῖνον καὶ τὴν Α. Μ. τὸν πατριάρχην πρῶτον Ἱεροσολύμων Νικόδημον.

Αὐθιμὲρὸν ὁ πανοσιολ. Δευτερεύων Παρθένιος μεταβάς εἰς Πέραν ἠῤῥατο κατευόδιον τῷ κ. Θεοτόκῃ ἀκολουθῶ τῆς ἐνταῦθα ἐλληνικῆς πρεσβείας, ἀπελθόντι εἰς Ἀθήνας.

— Μητροπολίτης Δράμας. — Τῶν κατοίκων τῆς ἐπαρχίας Δράμας ὑποβαλόντων τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀναφοράς κατὰ τῆς πολιτείας τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Δράμας Φιλοθέου, ἡ ἀγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ χθισνῇ αὐτῆς συνεδρίᾳ ἐνέκρινεν ὅπως ἀποσταλῶσιν αὐταὶ τῷ εἰρημένῳ πρὸς ἀπολογία.

— Κηδεύα. — Ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ὁ Μ. Ἀρχιεπίσκοπος Λαυρέντιος μεταβάς τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ εἰς Μ. Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου τὸ μὲν διημέρευσε τὰ συλλυπητήρια τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τῇ οἰκογενείᾳ Α. Ἰωαννίδου ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀειμνήστου Ἀποστόλου, τὸ δὲ παρέστη κατὰ τὴν κηδεῖαν αὐτοῦ.

— Ἐπέτειος ὁνόματος. — Τῷ ἱερολ. ὑπογραμματεῖ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Γενναδίου ἄγοντι τὴν ἐπέτειον ὀνομαστικὴν αὐτοῦ εορτήν ἡ Α. Θ. Π. ἐπεδιδόκει τὰς εὐχὰς αὐτοῦ καὶ εὐλογίας συνεχάρησαν, δὲ οἱ σεβασμ. ἄγιοι συνοδικοί, οἱ πατριαρχικοί ὑπάλληλοι καὶ ἄλλοι φίλοι.

— Ἐπισκευαὶ τῶν Πατριαρχείων. — Χάριν τῶν ἐπισκευῶν τῶν Πατριαρχείων ἀπέστειλαν τῇ Α. Θ. Π. τῷ Οἰκουμεν. Πατριάρχῃ οἱ ἀξιότιμοι κκ. Β. Γ. Ἀρβανιτίδης, Ρ. Γ. Ἀρβανιτίδου, Κοσμάς Κατσίγκρας, Σπυρίδων Σιδερίδης καὶ ἡ κυρία Εὐφροσύνη Σιδεροπούλου ἀνὰ δέκα λίρ. ὀθωμ. ἕκαστος. Ἡ συντεχνία δὲ τῶν ὑποδηματοποιῶν διὰ τῆς ἀδελφότητος αὐτῶν λίρ. ἀγγλ. ἐννέα, ὁ κ. Ἰσαὰκ Νομίδης λίρ. ἀγγλ. τρεῖς ὁ κ. Γ. Κ. Καρχαγιαννίδης λίρ. ἀγγλ. μίαν ὁ κ. Ἀντώνιος Σούρας λίρ. 5, οἱ ἀδελφοί, Ν. καὶ Γ. Φ. Γεωργιάδαι λίρ. 5, ὁ ἐν Ὀδυσσῶ ἔγκριτος ὁμογενὴς Ἰωάννης Συναδινὸς εἰκοσάφ. 50.

— Ἀναχώρησις. — Προχθὲς ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Ἀγκύρας Νικόλαος.

— Μία παρεξήγησις. — Μετ' ἀπορίας καὶ λύπης συγχρόνως εἶδομεν, ὅτι ἡ «Ἀνάπλασις» τῆς 15 Νοεμβρίου ἀναδημοσιεύουσα ἐν ταῖς στήλαις αὐτῆς τὸ «Πρὸς τοὺς παρ' ἡμῖν ἐκχυδαίστας τῆς ἀγ. Γραφῆς» ἄρθρον τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας» (ἀριθμ. 39, ε. ε.) συνοδεύει αὐτὸ διὰ σχολίων, ἐν οἷς διατείνεται, ὅτι τὸ ἄρθρον ἡμῶν ἐκεῖνο εἶνε δῆθεν ὑπὲρ τῶν μεταφράσεων (!). Ἐμβλέποντες ἐν τούτῳ προφανῇ παρεξήγησιν τῶν ὑφ' ἡμῶν γραφέντων, ἅτινα ἐν συνόλῳ μελετώμενα οὐδὲν τοιοῦτον ὑποστηρίζουσι, θέλομεν ἐλλείψει χώρου ἐπανέλθῃ προσεχῶς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος πρὸς πρόληψιν παρεξηγήσεων.

**Πρόγραμμα τῶν κηρυξόντων τὸν θεῖον λόγον
κατὰ τὴν τεσσαρακονθήμερον νηστείαν
τῶν Χριστουγέννων.**

Ἐν τῷ Πατριαρχικῷ ναῷ, καθ' ἀπάσας τὰς Κυριακὰς ὁ Μ. ἱεροκλήρυξ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Γρ. Κωνσταντινίδης— ἐν Τζιβαλίῳ, καθ' ἀπάσας τὰς Κυριακὰς ὁ ἱερατικῶς Προϊστάμενος πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Ἀγαθάγγελος Ἀναστασιάδης

— ἐν Μουχλίῳ, Κυριακῇ Β' ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Κωνσταντῖνος Βοντζαλίδης— ἐν Φωτηρᾷ, Κυριακῇ Δ' ὁ πανοσιολ. κ. Γρ. Παπαδόπουλος— ἐν Βαλατᾷ, Κυριακῇ Γ' ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Δαμασκηνὸς Μοσχόπουλος— ἐν Μπαλίνῳ, Κυριακῇ Δ' ὁ πανοσιολ. Μ. Σύγκελλος κ. Νικόδημος— ἐν Ξυλοπόρτῃ, Κυριακῇ Γ' ὁ ἱερολογ. ἱεροδ. κ. Ἀθανάσιος Πιπέρας— ἐν Σαλματομβρουκίῳ, Κυριακῇ Ε' ὁ ἱερολογ. Δευτερεύων Παρθένιος— ἐν Σαρμασικίῳ, Κυριακῇ ΣΤ' ὁ πανοσιολ. Μ. Σύγκελλος κ. Νικόδημος— ἐν Τοπκαποῦ, Κυριακῇ Δ' ὁ ἱερολογ. ἱεροδ. κ. Ἀπόστολος Τρύφωνος— ἐν Τεκφούσαρᾷ, Κυριακῇ Γ' ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Γερμανὸς Πολίτης— ἐν Ἐδινέ-καποῦ, Κυριακῇ Δ' ὁ ἱερολογ. Τριτεύων Βενιαμὴν— ἐν Ἐγρί-καποῦ, καθ' ἀπάσας τὰς Κυριακὰς ὁ ἱερατικῶς Προϊστάμενος ἀρχιμ. κ. Τιμόθεος Καπλάνης— ἐν Ἐξ Μαρμαραῖς, καθ' ἀπάσας τὰς Κυριακὰς ὁ ἱερατικῶς Προϊστάμενος Μελέτιος Κοτρώζος— ἐν ἀγίῳ Κωνσταντίῳ Ὑψωμαθείων, Κυριακῇ Δ' ὁ ὑπογραμματεὺς τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου ὁ ἱερολογ. κ. Γεννάδιος. Κυρ. Ε' ὁ Γραμματεὺς τῆς Μ. Πρωτοσυγκλήτης ἱερολογ. κ. Α. Ὁρρανίδης— ἐν ἀγίῳ Μηνᾷ Ὑψωμαθείων, καθ' ἀπάσας τὰς Κυριακὰς ὁ ἱερατικῶς Προϊστάμενος Α. Ἀλεξιάδης— ἐν Θείᾳ Ἀναλήψει Ὑψωμαθείων, Κυρ. Β' ὁ αἰδεσιμ. ἱερεὺς κ. Κ. Καλλίνικος— ἐν Βελιγραδίῳ, Κυρ. Δ' ὁ αἰδεσιμ. ἱερεὺς κ. Κ. Καλλίνικος— ἐν ἀγίῳ Νικολάῳ Ὑψωμαθείων, Κυρ. Ε' ὁ ἱερολ. κ. Ἀθανάσιος Πιπέρας— ἐν ἀγίῳ Γεωργίῳ Κυπαρισσᾷ Ὑψωμαθείων, καθ' ἀπάσας τὰς Κυριακὰς ὁ ἱερατικῶς Προϊστάμενος Γ. Νεομάρτυρος— ἐν Βλάχκῃ, καθ' ἀπάσας τὰς Κυριακὰς ὁ ἱερατικῶς Προϊστάμενος ἀρχιμ. κ. Ἀθανάσιος Λάσκαρις— ἐν Κοντοσκαλίῳ, καθ' ἀπάσας τὰς Κυριακὰς ἐκ περιτροπῆς ὁ ἱερατικῶς Προϊστάμενος τῆς ἀγίας Ἐλπίδος Α. Ἀντωνῖνος μετὰ τοῦ τακτικοῦ ἱεροκήρυκος ἱερολογ. κ. Σεραφεῖμ παπᾶ Παΐσιου— ἐν Χάκκιοι, Κυρ. Γ' ὁ ἱερολογ. κ. Ἱερόθεος Ἀνθουλίδης— ἐν Γαλατᾷ (Χριστός), Κυρ. Α' Δ' Ε' ΣΤ' ὁ ἀρχιερατ. Προϊστάμενος Συνάδων Εὐγένιος, Κυρ. Β' ὁ ὑπογραμματεὺς τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου ἱερολογ. κ. Γεννάδιος, Κυρ. Γ' ὁ Γραμματεὺς τῆς Μ. Πρωτοσυγκλήτης ἱερολογ. κ. Α. Ὁρρανίδης— ἐν Γαλατᾷ (ἅγιος Νικόλαος), καθ' ἀπάσας τὰς Κυριακὰς ὁ ἱερατ. Προϊστάμενος αἰδεσιμολογ. Κώνστας Χ' Δημητρίου— ἐν Γαλατᾷ (ἅγιος Ἰωάννης), καθ' ἀπάσας τὰς Κυριακὰς ὁ ἱερατ. Προϊστάμενος αἰδεσιμολογ. κ. Α. Ζώτος— ἐν Γαλατᾷ (Παναγία), καθ' ἀπάσας τὰς Κυριακὰς ὁ ἱερατ. Προϊστάμενος πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Αἰμιλιανός— ἐν Πέραν (ἀγ. Τριάς, ἀγ. Κωνσταντῖνος, Παναγία), Ἐκ περιτροπῆς ἅπαντες οἱ θεολόγοι ἱερεῖς— ἐν Εὐαγγελιστρίᾳ, Κυρ. Ε' ὁ αἰδεσιμολογ. πρωθιερεὺς κ. Νέστωρ Σουσιλίδης— ἐν Τατκούλοις, καθ' ἀπάσας τὰς Κυριακὰς ὁ ἀρχιερατ. Προϊστάμενος Παμφίλου Μελισσηνός— ἐν Φερίκιοι, Κυρ. Γ' ὁ αἰδεσιμολογ. ἱερεὺς Στέφ. Ἀθανασιάδης— ἐν Διπλοκιονίῳ, καθ' ἀπάσας τὰς Κυριακὰς πλὴν τῆς ΣΤ' ὁ ἱερατ. Προϊστάμενος αἰδεσιμολ. ἱερεὺς Παναγιώτης— ἐν Πασᾷ μαχαλέ, Κυρ. ΣΤ' ὁ αἰδεσιμ. ἱερεὺς Παναγιώτης— ἐν Μεσαχώρῳ, Κυρ. ΣΤ' ὁ ὑπογραμματεὺς τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου ἱερολ. κ. Γεννάδιος— ἐν Μ. Ρεῦματι, καθ' ἀπάσας τὰς Κυριακὰς ὁ ἀρχιερατ. Προϊστάμενος Κλαυδίουπόλεως Μιχαήλ— ἐν Βεδικίῳ, Κυρ. ΣΤ' ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Γερ. Πολίτης— ἐν Βαρεχωρίῳ, Κυρ. Β' ὁ ἱερολ. κ. Ἀπόστολος Τρύφωνος, Κυρ. Ε' ὁ ἱερολ. κ. Ἱερόθεος Ἀνθουλίδης— ἐν Στένῃ, Κυρ. Ε' ὁ αἰδεσιμ. ἱερεὺς κ. Στέφ. Ἀθανασιάδης— ἐν Ξηροκρήνῃ, Κυρ. ΣΤ. ὁ πανοσιολ. ἱερεὺς κ. Γρ. Παπαδόπουλος— ἐν Νεοχωρίῳ, καθ' ἀπάσας τὰς

Κυριακῆς ἐκ περιτροπῆς εἰς ἀμφοτέρους τὰς ἐνορίας ὁ ἱερατ.
Προϊστάμενος αἰδεσιμολ. κ. Βασίλειος Λαμπρίδης.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 13 Νοεμβρίου 1901.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Κ. Π. Ἐκκλ. Ἐπιτροπῆς.

Περιοδικὸν «ὁ Παιδικὸς Κόσμος»

Ἐπαρέλαβε καὶ αὖθις τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ τὸ ὑπὸ
τὸ ὄνομα τοῦτο γνωστὸν ἡθοπλαστικὸν τῶν παιδῶν
Περιοδικὸν μετὰ λίαν καταλλήλου προγράμματος
πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτοῦ ὑπὸ τῆς δεξιᾶς διεθύνειν τοῦ
κ. Ἰ. Σακελλαρίδου. Εὐχόμεθα αὐτῷ ἀπρόσκοπτον
σταδιοδρομίαν καὶ ἐπιχροτοῦμεν ἰδίᾳ εἰς τὴν ἰδέαν
τῆς ἐν αὐτῷ συνεχοῦς καταχωρίσεως θρησκευτικῆς
βίτης, ἥν ἐν τοῖς ὑπ' ὄψει 1 καὶ 2 ἀριθμοῖς παρέχει ὁ
αἰδεσιμολογ. πρεσβύτερος καὶ ἱεροκλήρυξ Κ. Καλλιμά-
χος. Τὸ Περιοδικὸν συνιστᾶται ἐγκρίσει τῆς ἀγίας
καὶ ἱερᾶς Συνόδου ὡς λίαν μορφωτικὸν διὰ τὴν σπου-
δάουσαν νεότητα.

Ἐξεδόθη ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος ἐγκύκλιος συνιστώσα τὴν «Συμβολι-
κὴν» τοῦ κ. Χ. Ἀνδρονίκου εἰς πάσας τὰς ἐκκλη-
σιαστικὰς ἀρχὰς ὡς μεθοδικῶς καὶ μετὰ πάσης ἐπι-
στημονικῆς ἐπεξεργασίας συντεταγμένην.

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ὁ Κωνσταντῖνος Ροδοκανάκης, ὑπὸ ἑκὼς Ἕλληνας
τέως μὲν κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, προσωρινῶς δὲ διαμέ-
νων ἐν Ὁδησσῷ παρὰ τῇ ὁδῷ Ναρίνσκινσκη Σπούσκ ὑπ' ἀριθ.
8, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν
πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ τὴν πα-
ρέλευσιν τριάντα καὶ μίαις ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν
ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐφανισθῇ,
εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμέ-
νου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου,
ὡς ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ γυναικὸς Ἑλένης Κ. Ροδοκανάκης, τὸ γένος
Ἀρχὰς, κατοικοῦ Κωνσταντινουπόλεως, προσωρινῶς διαμενού-
σης ἐν Ὁδησσῷ καὶ τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, ἐναγόμενος
ἐπὶ διαζύγι, προσεπιδηλοῦται δ' αὐτῷ ὅτι, ἐὰν μὴ ἐφανισθῇ
κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὁριζομένην δικάσιμον, ἢ κατ' αὐτοῦ περὶ
διαζυγίου ἀγωγὴ θεωρηθῇσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλῆσις τρις δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν
διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησ.
Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος», καὶ διὰ τῆς ἐν Ὁδη-
σσῷ ρωσικῆς ἐφημερίδος «Νοβορωσσίσκη Τελεγράφ».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 1 Νοεμβρίου 1901.

Ὁ Πρόεδρος

† ὁ Κορυτσᾶς ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

2

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος ΑΝΘΙΜΟΣ ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

Ὁυπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί
Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 999 καὶ ἡμερομηνίαν 16
Φεβρουαρίου 1901 περὶ διαζυγίου ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Εὐ-
φημίας Ἐμμ. Στυλιανοπούλου Λυδοῦ θυγατρὸς Κωνσταντίνου
Χρήστου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην.

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων γάμον διαλελυμένον
ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Ἐμμανουὴλ Στυλιανοπούλου
Λυδοῦ, τέως μὲν διδασκάλου καὶ κατοικοῦ Κωνσταντινουπό-
λεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος.

Παρέχει αὐτῷ τὰς ὑπὸ τοῦ Νόμου πρὸς χρῆσιν τῶν ἐν-
δίκων μέσων ὁριζομένης προθεσμίας, ἥτοι τριάντα καὶ μίαις
ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως
τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἐρήμην αὐτοῦ ἐκδιδόμενης ταύτης ἀπο-
φάσεως πρὸς ὑποβολὴν ἀνασκοπῆς, καὶ ἐτέρων ἐξήκοντα καὶ
μίας ἡμερῶν ἐπὶ ἐφέσει.

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἁλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐν
Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀ-
ληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσιεύειν τοῦ διατα-
κτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγόμενῳ ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως,
τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως τῶν
σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, καὶ τῶν διαζευκτηρίων
ἐγγράφων, συμποσούμενα μὲν εἰς γρόσια ἑξακόσια πενήκοντα
καὶ τρία (ἀριθμ. 653), προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπι-
σπεύδοντος, εἴτι δὲ καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν ὁριζομένην
κατὰ νόμον εἰς γρόσια ἑκατὸν πενήκοντα (ἀριθμ. 150).

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 14 Μαΐου 1901.

Ὁ Πρόεδρος

† ὁ Κορυτσᾶς ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ὁ Κωνσταντῖνος Φλωρᾶς, ὑπὸ ἑκὼς Ὁθωμανός,
ὅτε μὲν τὸν μεταπράτην, ὅτε δὲ τὸν κηπουρὸν ἐπαγγελλόμενος,
τέως διαμένων εἰς λεμονάδικα Πόλεως, ὅθεν φυγὼν ἐν ἀγνώ-
στῳ διαμένει τόπῳ, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ
ὥραν 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάντα καὶ μίαις ἡμερῶν
ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρού-
σης κλήσεως ἐφανισθῇ πρὸ τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῶν
Πατριαρχείων, εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νο-
μίμως διορισμένου, ὡς ἐναγόμενος ἐπὶ διαζυγίῳ ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ
γυναικὸς Εὐριδίκης (τέως Ἑλβίρας) Κ. Φλωρᾶ, θυγατρὸς τοῦ
δουτικοῦ Βικεντίου Μονζιέρη, ὑπηκόου Ὁθωμανῆς, κατοικοῦ Πέ-
ραν Κων/πόλεως καὶ τὰ οἰκιακὰ μετερχομένης ἑογα. Προσεπι-
δηλοῦται δ' αὐτῷ ὅτι, ἐὰν μὴ ἐφανισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὁρι-
ζομένην δικάσιμον, ἢ ἀγωγὴ θεωρηθῇσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλῆσις τρις δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν
διὰ τῶν ἐν Κων/πόλει ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς
Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 3 Ὀκτωβρίου 1901.

Ὁ Πρόεδρος

† ὁ Κορυτσᾶς ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος ΑΝΘΙΜΟΣ Π. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ.